

Такі – це практично єдиний вид транспорту, яким можна долати відстані між містами. Є одиничні автобусні маршрути і то лише на короткі відстані, адже використовувати великогабаритний пасажирський транспорт на гірських дорогах вкрай небезпечно.

Незважаючи на складний рельєф, залізниця у Киргизстані бодай номінально, але все ж є. На півдні країни збудовані кілька коротких залізничних ліній у місцях промислової розробки вугільних копалин. Пасажирські перевезення практично відсутні. Єдина 60-кілометрова лінія прокладена з Бішкека до кордону з Казахстаном, якою тричі на тиждень курсують поїзди до Москви та Єкатеринбурга. Є також дві електрички, одна з яких на Іссік-Куль. До речі, цього року державне підприємство “Киргиз темір жолу” святкувало своє 90-річчя.

Наразі йдеться також про будівництво масштабного залізничного проекту “Китай–Киргизстан–Узбекистан”. Китайську ініціативу активно підтримує киргизький президент Алмазбек Атамбаєв, посилюючись на очікувані прибутки від транзиту, однак більшість експер-

До речі, у чомусь киргизи дуже нагадують мені нас, українців. Такі ж волелюбні, зі загостреним відчуттям справедливості, не можуть мовчки миритися з тим, що їх не влаштовує, та “мають у грудях дух, що тіло рве до бою”. Не дивно, що й історія наших країн останніх десятиліть практично ідентична. Після української мирної “помаранчевої революції” киргизи у 2005 році здійснили практично безкровну “революцію тюльпанів” та зігнали з президентського крісла Аскара Акаєва. Наступний пре-

Киргизька кухня практично невідомо у світі. Звісно, можна довго називати киргизькі національні страви, такі як бешбармак, кази, лагман, сьюру, пюйру, босо, куурдак тощо, але якщо перекласти зрозумілою мовою, то це баранче м'ясо, кінське м'ясо, м'ясо в тісті, м'ясо з овочами... Киргизи цілком серйозно заявляють, що вони другі у світі за кількістю споживання м'яса, а на запитання, хто перші, із гордістю відповідають: “Вовки”. Але не м'ясом єдиним живуть киргизи...

Ще однією складовою їхнього раціону є кисломолочні продукти та курут (закам'янілі сирні кульки). Кисломолочні продукти – це теж окрема глибока традиція. Славнозвісний кумис – це, виявляється, не просто кобиляче молоко. Його три дні збивають і насичують киснем, після чого вже після першого горнятка голова йде обертом. Традиційними є також цілий ряд молочно-зернових переброджених напоїв, які спочатку здаються дуже несмачними, але до них швидко звикаєш, і тоді вони навіть смакують. До того ж ці напої ситні та корисні.

Аристократичні звички в Киргизстані не вітаються, від них краще відмовитися – більшість страв там усі їдять руками і з однієї миски, навіть якщо за столом зібралися не тільки родичі чи друзі, а й чужі люди. На щастя, руки вони миють, хоча, як мені здалося, не стільки для дезінфікування, як заради ритуалу.

Замість традиційних сигарет киргизи використовують так званий насвай (суміш тютюну, перетерту з гашимем), а іноді – і щось більш психотропне. На державному рівні це заборонено, але... старі звички важко перемогти. Курці зі стажем мають таке виправдання: “Хто багато курить, у того багаті мрії”.

Оксана ЛОЇК
Фото автора

Продовження – у наступних номерах газети

тів дивляться на таку перспективу радше скептично, мовляв, вона вигідна лише Китаю, а Киргизстану вона нічого не принесе, окрім витрат та ще більшого розділення країни на північ і південь.

Попри все, найцінніший ресурс Киргизстану – люди. Я захоплена порядністю та шляхетністю цього народу, зачарована його силою духу та вольовими якостями і просто зворушена його добротою та гостинністю. Ні, на відміну від узбеків, вони не позиціонують себе гостинними – для них це норма, про яку навіть не говорять. Здається, у цій країні не пропав би і “без копійки в кишені”. Особливо в горах чи у сільській місцевості. У кожній юрті нагодують, напоють кумисом, зі жодної хати не вийдеш без смачної тандирної паляниці на дорогу. Допомагають і порадами, і турботою, і чим можуть. Причому без прохань, просто так – із доброї волі.

Хоча головними у сім'ях традиційно вважаються чоловіки, більшої поваги до жінки я не помічала серед жодної іншої нації. Тепер я ніколи не переплутаю розріз очей киргизів із будь-яким іншим. Я знаю, що, хоч на перший погляд вони і виглядають грізними, у них нема ані краплини підлості, підступності чи хитрості. Вони – щирі!

зидент Курманбек Бакієв тримався за владу ще міцніше, тож революція 2010 року хоч теж увінчалася перемогою та втечею президента, коштувала сотні життів серед мирних демонстрантів. Потім була страшна кривава різня з “братнім” узбецьким народом. А зараз, попри зовнішню стабільність, країну “розривають” кілька потужних геополітичних гравців. До речі, два роки виконувачем обов'язків президента була жінка, що зовсім не властиво для азійської країни та водночас наглядно демонструє роль жінки у Киргизстані.

Насамкінець ще торкнуся двох тем, які просто неможливо оминати, розповідаючи про Киргизстан.

▼ АКЦІЯ

Концерт на підтримку армії

У Львівській філармонії відбувся концерт Черкаського академічного заслуженого народного хору, а кошти від заходу переказали на потреби української армії. До корисної та актуальної справи долучилася і дорожня профспілкорова організація Львівської залізниці, яка придбала квитки для залізничників.

Створений більш ніж півстоліття тому Черкаський хор побував із концертами у найвіддаленіших куточках України, багато гастролював за кордоном, завоювавши авторитет та популярність мільйонів глядачів. Повними концертними залами зустріли артистів і в Західній Україні. Про свої враження від концерту у Львові розповіла провідний економіст служби організації праці, зарплати та структур управління Ольга Войцеховська:

– Я часто буваю на різноманітних концертах і сама є учасницею народного ансамблю пісні і танцю “Лемковина”, однак таких оплесків, якими вітала львівська публіка черкаських хористів, давно не чула. На концерті відчувалася неймовірна енергетика, голоси артистів – дуже потужні та професійні, це був немов подих свіжого степового вітру.

Колективи такого рівня у Львові нечасто виступають. Мене вразило, як щиро та душевно львів'яни, а серед них було багато залізничників, прийняли гостей із Центральної України. Напевно, у цей складний період війни люди відчули особливу єдність нашої держави, зрозуміли, що ми незалежно від мовних чи культурних відмінностей – громадяни однієї держави. Коли стається біда, людей об'єднує бажання жити добре, і це теж, напевно, є протидією тій війні.

Концерт Черкаського хору пройшов з аншлагом – вільних місць у залі не було. Глядачі довго проводжали оплесками учасників хору. Кошти, виручені від продажу квитків, організатори перекажуть на потреби української армії. Приємно, що профспілкорова організація, закупивши квитки, зробила ще одну добру справу, а ми отримали позитивні емоції від українського професійного співу. І за це від імені всіх залізничників, які побували на концерті, висловлюю дорожній профспілці велику подяку.

▼ ПОДЯКА

Дякую за чуйність та порядність

Тільки материнське серце здатне зрозуміти, витримати біль чекання, коли життя вимірюється скупими повідомленнями, коли хвилини до кожного наступного дзвінка сина тягнуться безкінечно, коли інформація про події на сході України щоразу крає серце.

Мого сина Михайла – електрозварника експлуатаційного вагонного депо Ковель – серед перших мобілізували на військову службу, і замість звичної мирної праці він пішов захищати територіальну цілісність нашої держави. Дні чекання здалися мені вічністю.

Син повернувся з численними травмами, що не давали йому змоги пересуватися самостійно. Його госпіталізували у військовий госпіталь Дніпропетровська, а потім – до Львова. Так склалася обставина, що сина потрібно було терміново відправити зі Львова до місця проживання. Після мого звернення у профспілковий комітет депо, дорожній комітет профспілки особисто голова дорпрофсожу Андрій Сенишин, відклавши усі справи, зайнявся вирішенням цього питання. Спеціаліст дорпрофсожу Артем Корольков відвідав сина в госпіталі та допоміг з організацією від'їзду зі Львова. Я залізничниця, і добре знаю про корисні справи, які робить для наших працівників галузева профспілка, але випадок із допомогою сину мене особливо розчулив. Тому від щирого серця дякую профспілковому комітету депо, працівникам апарату дорпрофсожу, особисто голові дорпрофсожу Андрію Сенишину за небайдужість, чуйність та порядність.

З повагою Ніна ГЕЛЮТА, мама бійця АТО

Подорож у Клубівку додає сил

– Шановна редакціє “Львівського залізничника”, упродовж тривалого часу я є вашим постійним читачем, а залізниця я присвятив майже три десятиліття свого життя, – пише на адресу редакції Анатолій Миколайович Гусєв, інвалід II групи, ветеран праці, пенсіонер-залізничник Рівненської дистанції колії. – У газеті неодноразово зустрічав гарні відгуки від ветеранів Львівської залізниці, які побували на відпочинку й оздоровленні у лінійній лікарні в селищі Клубівка. Якось і мені випала нагода побувати в цій оздоровниці. Особисто переконався, що відгуки колег-ветеранів про медзаклад у Клубівці були щирі. Керівництво і персонал лікарні з великою увагою і турботою ставляться до хворих, піклуються про наше здоров'я, про охайність і комфорт у побуті. За це висловлюю їм сердечну подяку і бажаю їй надалі професійно виконувати свою роботу. Для цього дай їм, Боже, сил і натхнення.

Приємно, що на малій батьківщині нашого міністра, Героя України Георгія Кірпи, шанують його пам'ять не лише у спогадах, а й добрими ділами. Мені поталанило особисто зустрітися з Георгієм Миколайовичем, спілкуватися з ним. Це був чоловік з унікальним талантом керівника-господарника, сильний духом і вірний своєму слову. Хай ніколи не зітреться з людської пам'яті його повага до людей праці, відданість залізничній справі.

З повагою Анатолій Миколайович ГУСЄВ, м. Рівне